

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön november 16^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(Folytatása.)

A' popa vonalain különös érzés mutatkozik, 's reszkető hangon felkiált: „Róza! Róza a' neved?”

„Igen, tisztelendő atyám!” — válaszolá az idegen nő. —

„Olly kedves e' név kegyed előtt?” — kérdé viszont a' vidor Masinka.

„Kedves?” — viszonzá a' lelkész — e' név mindenem; boldog emléke hajdani napjainnak!”

Most ismét Rózához fordult: „Te mintegy tizenhét évű lehetsz; mondd kérlek — kérdé bévvel — ki volt keresztanyád?”

„Semenow Róza!” — felelé a' mind inkább megzavarodó hölgy. —

„Semenow Róza? — mond a' lelkész — te Ivanov András leánya vagy?”

„Igen — felelé Róza — 's kegyed ismeri atyámat?”

A' popa nem felelt, csak halk lombsusogásként lebbent-ki e' két ige ajkairól: „Semenow Róza!” — félénken, mintha kérdésével vétkeznék, reszkető ajkkal kérdé: „mondd gyermekem, mint van keresztanyád, hogy folynak napjai?”

„Csendesen, egyszerűen, magába vonulva él Sparnaja Derewon; kincseivel a' szűkölködőket segíti: de az öröm, melyet másoknak szerez, úgy látszik keblében idegen.”

„Égi béke lengjen felé! — mond a' megindult lelkész — honodba térő vidd neki Eukharius üdvözlét!” — Szavait nem végezheté, nyelve elakadt, nehéz kebellet fordult-meg az őt részvételt környező gyülekezetet elhagyandó: de Mártha, Masinka anyja, feltartoztatá.

„Kedgyed nagyon meg van indulva — mond az agg nő; közölje velünk, szerető hiveivel, baját! Mi, ha inség, bú terhel, könnyebbulést remélve kegyedhez folyamodunk. Tegye azt ön is!”

A' popa néhány pillanatig határozatlanul állott; végre így szólt: „Legyen! — Szükséges, hogy a' gyermekek atyjukat meg ismerjék, 's egymáshoz kölcsönös bizalommal viseltessenek. Mért ne fednék-fel előttetek egy sebet, melly külsőképp' behegedt ugyan, de a' kebel ürében végetlenül sajog és vérzik?“ — Sándor mellé ült a' lelkész; a' kör közelebb vonult hozzá, hogy legkisebb hangját sem szalasszák-el azon férjfiúnak, kinek érdemét ismervén, keble sérvével is ismerkedni akarnának.

A' lelkész így kezdé: „Tizenhét év előtt, midőn e' velem szemben ülő kedves lény született, nagy pompával tarták a' Jordán-ünnepet Akszaiban. Könnyű, sugár oszlopok tartának egy nyílt templomot a' jelen, egyházunk szenteivel diszített; a' menyezetrül egy ezüst galamb, a' szent lélek jelképe, függött a' buzgólkodók feje felett, 's gazdag persa szőnyegen járdalt a' felszentelt lelkész, melyet a' környék búzgó hivei tömérdek költségen vásárlának-meg, ez ünnep fényét emelendők; minden faluból, városból ajtatos csapatok vándorlának oda, az ünnep áldásaiban részt veendők 's a' templomban imádkozandók. Történetből ez ünnepre, vízkereszt-napnak hajnalán kemény csipős hideg köszöntött be. Ez éjen sok gyermek is született, kik mint nagy kegyben részesülők, a' folyam jegébe vágott nyíláson valának keresztelendők. Tudjátok, hogy az évnek e' részében lehetőségig megtartatnak a' szabályok; erősen megvasalt, átluggatott szekrény bocsáttatik a' folyamba, míg a' vas súlyától lesüllyesztett szekrény fenékre ér, lyukain becsap a' folyam, 's a' benne levő szentelt vízzel összeolvadva, egész medrét eltölti áldással; e' nyílást környezik az oszlopok; itt kereszteltetnek az újszülöttek. — Én azon időben legfiatalabb lelkész valék azok közül, kik a' szent nap kötelességeit végzik. A' csipős hideg zordsága fokonként nevedék, és az aggság, bündij, 's böjt által elcsigázott protopópák tagjai megmeredtek, mikorra a' vízszentelést elvégzik. Most a' keresztelendő kisdedeket hozák elő; láttam, mint reszkettek az őszfűrtű atyák, 's mi szomorúan tekintének a' számos újszülöttre. Égre emelt szemekkel kérém a' királyok királyát, adna erőt karaimnak. — Sebesen léptem elő, mert késni nem lehetett, és szent kötelességemhez fogék. De, midőn a' negyedik kisdedet szent hitünk következtében háromszor vízbe mártám, hideg-vette erőm elhagyott, 's karaimból az életszikra szinte egészen kialudt. Most egy gazdagon pólyált csuda-bájú gyermeket hoztak, ki a' dermesztő hideget még nem érezvén, olly nyájasan mosolygott, hogy a' vért legszomjazóbb zsarnok szívét is megindította volna; de keblem szokatlanul szorongott, még is gyorsan kezdék kereszteléséhez. Midőn e' szónál: „Atyának“ — a' kisdedet vízbe mártám, a' nyájás mosolyt keserű sírás váltá-fel;

— midőn másodszor a' jeges folyamba bocsátám, mondra: „és fiúnak“ — kezemben már félig holt elkékült gyermeket láték; 's midőn harmadszor is lebocsátám, e' szavakat akarván mondani: „és szent lélek Istennek nevében!“ — ajkamon fagytak-el az igék; nyelvem megmeredt, mert kezem üres, fehér, 's érzék nélküli volt; a' gyermek kihullott belőle, 's a' folyam mélyére szállott. A' jég ingott alattam, tompán zugtak a' hullámok, 's a' templom oszlopai hajlongtak; atyja 's rokonainak jajait nem hallám, mert egy belső szózat ezt menydörgé keblemben: „Gyilkos a' szent helyen!“

Ekkor egy jámbor nő a' nyílás felé hajolt, gyöngéd karjait folyamba mártá, 's könnyező szemekkel tartá a' megszabadított kisdedet előmbé, és nem én, egy szent lélek mondá-ki gyenge halandó ajkaimról a' végső szent ígéket, 's végzé a' keresztséget, mint idvezítőnk rendelé. Testemet égi erő hatá-meg; a' menyzeiek könnyűlővén rajtam, több hideget nem érzék, 's veszély nélkül keresztelém-meg a' többi gyermekeket. Isteni tisztelet végével a' bájalakhoz léptem, ki a' gyilkosság bűnétől megmentetett — szemében a' könnyű, melylyel a' megmentett kisdedet előmbé tartá, jéggé fagyott; mert nem hátorkodék a' szent helyen azt letörölni. „Rokona vagy a' kisdednek?“ — kérdém. — „Nem, keresztanya!“ — válaszolt.

E' végső szavaknál felállt Eucharius, Rózához lépett, 's mélyen illetődvé mondá neki: „a' gyermek, kit szinte megöltem, ki olly csudálatosan menekült-meg, te vagy leányom. Ég áldása szálljon rád most is, mint akkor, 's legyen hatalmas pajzsod.“ Összetett kezekkel állt a' lelkész Róza felett, ki könnyezett. A' jámbor Oroszok keblét buzgóság szállá-meg 's Mártha ajtatosan mondá: „nagy az ég kegyelme, 's te Róza áldott vagy!“

A' popa ismét helyére ült, 's lassú hangon, mintha feledné, hogy hallgatói vannak, mintha csak a' multat akarná emlékébe visszaidézni, így folytatá szavait: „ez időtől gyakran meglátogatám Rózát, ki gazdag szücsárakereskedőnek leánya volt. Eleintén csak vasárnaponként, később kétszer egy héten, utóbb mindennap. Láttam életmódját, láttam sajátságait; tiszta, erényes, szeplőtelen 's egészséges volt a' hölgy. Engedjete meg a' szegény lelkésznek, ha szorult kebellem illy tulajdonokat keres; mert, ha nejét eltemeti, gyermekeinek nem adhat egy második anyát, gyakran még atyjok sem lehet, hanem az árvákat magára hagyva, hő vágyaival, fájdalomával rideg zárdafalak közé kell temetkeznie. — Ő is jó szívvél látszék irántam lenni; ha mentem, nyájasan mosolygott, 's gyöngéd testvérként enyelge velem, és soká, míg láthatott, néze utánam távozó után. Milly boldog valék körében! — olly szép álmaim, olly tündér bájú légváraim voltak, melyekben a' rózsás remény lejtett, 's ah! most porba omol-

vák! Talán az ég büntetett, hogy mint felszentelt szolgája, oly hű lánggal imádtam halandó lényt. De nem, a' szerelem nem lehet bűn; a' szerelem jobbá, szelidebbé, jámborabbá tön; szívem tisztább, 's imádságom buzgóbb és hálaadóbb volt; 's ő, az örök szeretet forrása, ön viszhangját nem kárhoztathatja az emberi kebelben. Midőn a' kedves lény látá irántai szerelmem' perczenként növekedni, hangja bizalmatlanabb lön, 's szózatában marczona fájdalom lappangott. Majd ismét hű vágygyal, szerelem tüzével látám szemeit rajtam csüggni; így azt hittem, dús szülői ellenzik boldogságomat, minthogy szegény 's csekély jövedelmű valék. De majd ismét anyját hallám a' tömredék jegypénzről beszélni, 's ezért leányuknak becsületes, jó férjet ohajtának. A' kétség kinaival tovább nem küzdhető, elhatározám a' sorssal választó harczra állni. Imádkoztam, és szorongó szívvel a' kedveshez indulék. Magára volt, lágy érzelmekbe merülve, mintha sejténé jöttöm okát; én szerelemmel kezemet és szívemet ajánlám neki. Pillantata felém fordult — szemeiben tükrözé magát szerelme, lelke; — 's e' pillanatban a' földi üdv percze elrepült, és boldogságom csak sejtménye volt annak, mit ott, a' milliárdnyi gyémánt-szövétekeken túl várhatunk, 's itt várnunk nem szabad; mert midőn kezét meg ragadám, ajkaimhoz emelendő, az kezemben jéggé fagyott, arcát halálsáppadság lepé, 's fásult ajkai tompán, hang nélkül rebegek: „én, özvegy vagyok! *)

Álmom eltűnt, légváraim leomoltak, 's földi boldogsághoz vágyó igényem e' percczel semmivé lön! Láng-szerelmem, melly keblemet elhamvasztá, mellyet más hölgynek többé nem ajálhaték, honomnak szentelém. Miért is ne szeretném eldődeim honát? e' nagy és dicső hont, minő a' földgömbön több nincs. Nézzétek bár telkein az örökös jeget, hol élet, moh, és virány nem tenyészik, még is olajfák 's czukor-nád terem másutt rajta; csak ez egyedül a' jó Isten földén azon tartomány, hol rozs és árpa miveletlenül terem. Ne szeressem-e a' földet, melly dédőseim vérét itta, mellynek gyomrában szülőim nyugsznak? Orosz ország mindig nagy volt, veszélyben 's diadalban! és az évrázok nem említhetnek oly időpontot, melly nevét gyalázattal bélyegezhetné!

*) Az orosz lelkész — (a' főbbeknek nem is szabad nősülni) — csak hajat vehet nőül. Nője halálával nem szabad ismét nősülnie, 's csak ritkán maradhat plebaniáján is; kolostorba kell vonulnia, hol, hogy a' többiekől megkülönböztetessék, hyero-szerzetes nevet nyer. Ezért óvakodók az orosz lelkészek nejeik választásában; mert veszteségök pótolhatlan, 's őket zárdafalak közé száműzi. Ez okból legboldogabb 's csendes házi életet él az orosz lelkészné, 's hontársnéi között legirigylendőbb sorsú.

Az ifjak 's férjfiak szemei bajnoki tüzet lövelének e' szóknál; alakjok mintegy emelkedni látszék, 's homlokukon a' nemes büszkeség lángja égett. De Eucharis tovább folytatá szavavait: ,bánatom 's balsorsom megvallám a' püspöknek. Ó könyörült rajtam, más helyre tett-át. — A' kedvest azóta nem láttam!'

Siri csend terjengett a' gyülekezet felett, midőn Eucharis szavait végzé; e' miveletlen természetfijai nem tudák vigasztalni, nem szokott köz mondásaikkal szívére enyhítő irt csepegtetni; 's még is mindenik szenvedett a' szenvedővel. Az est ez alatt egészen leszál-
lott, a' halavány hold szomorgva nézett a' hallgatókra, 's az előtte elvonuló fellegfátyolok árnyékaiba burkolván a' gyülekezetet, ismét tovább vonulának; a' fakó fény ekkor ismét előünteté az esti lég 's belső indulat-halaványította arcokat. Sándor balalaikája hangot adott; Róza felriadva lépett Sándorhoz, kérve: „Sándor, dalolj! mert e' rémes csend megöl“ — „Kár volt kérned — sugá Masinka — tudod csak nemünket sértő dalok ömlenek ajkairól.“ — „Engedd kényére — viszonzá Róza, a' szavakba ömlött keserv megkönnyíti szívünket, csak a' néma fájdalom repeszi azt meg. Ha ajkairól lágy, csengő hangon szomorú dalok, mindnyájunkat fájdalmas érzesbe sülyesztők, zengnek-ki, keblemet metsző 's még is boldogító fájdalom járja-át. Dalolj, ó dalolj!“ — esde sürgetve Róza. — Sándor jobbjá homlokához emelődött 's rövid gondolkozás után hidegen mondá: ,semmi dalra sem eszmélek.' — „Dalold kebled érzeményét!“ — kéré ismét Róza. — Sándor felállott, és csak most lön láthatóvá bénasága. Nehány pillanatig az egyszerű balalaika hurjait hangolván azon mesterkéltnen olvadó hangon, melly csak e' nemzetnek tulajdona, mintegy hevenyészve kezdé:

A' pusztákon, a' vadonban,
Egy uratlan ló nyargal,
Vad bokor közt zöld berekben
Egy lovag halállal küzd.
Oldalánál zúzott vértje,
Oldalánál véres kard.
Mondjátok, ki gyilkolá-meg,
Mondjátok, kit sujt e' bün?

's a' hallgatók, gyermekek, ifjak, férjfiak, asszonyok 's leányokat kivéve — a' dalnok egyszerű modorján, panaszlólag 's kérdőleg ismétlék:

Mondjátok, ki gyilkolá-meg,
Mondjátok, kit sujt e' bün?

Sándor tovább dallá:

Vad gonosztevők ölék-el,
'S a' gyűlölség sujtá-le;
A' midőn zugó habok közt
Usztatott-át hű lován,

Sűrű erdőben lesett rá
Törzsökének ellene;
Megerszák az útat ennek,
Mellyen a' bajnok haladt.

Társai ismétlék:

Mondjátok, ki árulá-el
A' lovag titkos utját?

Sándor válaszolá:

Hölgy, ki hűséget 's szerelmet
Esküdött a' bajnoknak,
Külde híve ösvényére
Gyáva gyilkos latrokat.
Híve véréből kel neki
Új szerencse, új szerel'm.
És a' bajnok láng-szerelmét,
Mint éltét, halál végzi.

A' gyülekezet még fájdalmas hangon ismétlé e' vég sorokat:

És a' bajnok lángszerelmét,
Mint éltét, halál végzi.

(Folyt. következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyász-hír. — Budán a' fens. nádorfőhercegi családot mély és enyhithetlen szomorúság érte. Nov. 12-kén t. i. Sándor főherceg (szül. 1825. jun. 6-kán) fens. nádorunknak 3-dik házasságából nemzett idősebb fija infázból mult-ki, 's hálála kimondhatlan keserű fájdalommal tölté-meg a' fens. szülőknek a' nélkül is már egy pár hétig aggodalommal terhelt szívöket. A' minden pompával tartandó temetés péntekre, folyó hó 17-kére rendeltetett.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Miss Dscheek élete és halála. Elmélkedés az az elefantokról. Cuvier szerint mintegy 25-ik évvölg nének az elefantok — így ir Mayor Ferencz, genfi sebész tanár — 's az ázsiai faj 12—13 láb magasságra nyulik-fel; de az, mellyről itt értekezni fogunk, ámbár tökéletesen kinötte magát, még sem volt magasabb 10 $\frac{1}{2}$ lábnál; csontosodása 's izmainak növése tovább nem terjedhetett. Életszaka 35 évet tön, nem 125 évet, mint Huguet ur hirdetményei mutaták; egyébiránt is 35 év azon kor, mellyben ez állatoknak egész ereje kifejlik, és szenvedélyeik tetőpontra jutnak. Az elefantok honában utazók, kik ez állatokat elmélkedésük tárgyává tevék, egyezőleg bizonyítják, hogy egy, hat ló erejével bir, és 2-300 fontnyi terhet orrával könnyen hátára emel. Futásuk olly gyors, hogy legsebesebben vágatató ló velők nem érhet, és sulyuk olly tetemes (Miss Dscheek 4000 fontot nyomott), hogy sebes futásukban a' legrombolóbb fegyvernél pusztítóbbak terhük által. Természetbúvárok 's egyes személyek, kik Indiákon vagy Európában elefantok tulajdonosai voltak, megegyeznek azon állításban, hogy ez állatok szerfelett szeszélyesek: azon emberek iránt, kiknek gondviselésére bizatnak, hajlandósággal viseltetnek, csakhogy nem mindenkit fogadnak-el ápolónak; két elefantnak tulajdonosa, mellyeket most Európában mutogatnak, a' megölt vagy megsebesített ápolónak helyére alkalmazandó egymiket gyakran kénytelen

változtatni, míg az állat hajlandó valamelyiket körében megszenvedni. Indiában minden elefantnak tulajdon kornákja vagy szolgálja van, ki azt hátára ülve, kormányozza. Hogy paripáját engedelmességre bírassa, két hegyű kajmacsacsal fegyverkezik a' kornák, melyet sarkantyú helyett használ; e' kajmacsacsnak egyik hoszasan kinyuló 's éles hegyével az állatnak feje és nyaka között gerincezelejeig lehet hatni, és ha engedetlen vagy bős lenne, vele meggyilkolni; még is gyakran áldozatul esik a' kornák. Hasonló esetek Indiában gyakoriak, és igen ritkán találhatni megaggult elefatra, mely több kormányzóját, még ne gyilkolta volna; de minthogy e' kornákok többnyire a' szerencsétlen 's megvettetett Pariák neméből valók, enyészttükkel keveset gondolnak. Néha, 's leginkább tavaszon, és ha tovább házbán tartatnak, szeszélyesek lesznek, megbőszülnek, és kitörve elfutnak. Olly tartományokban, hol ez állatok számosak, más elefantokat küldenek a' szőkevény után: kettő ezek közül jobbra 's balra mellé áll, orraikat orrára fonják, míg egy harmadik agyarával üti, és valamely rekeszbe kergeti, hol megkötözik. E' munkálat után mindaddig valami in-gyengítő munkálatra szorítják, míg engedelkeny lesz 's tanulni kezd. Ebből láthatni, hogy Európában illy segédszereink nincsenek. E' részből tett vizsgálódásaim után még eddig nem jöttem nyomára, hogy valaki 1814. előtt ez állatokat másképp' hozdozta volna, mint szekérre alkalmazott ketreczben. Ez ugyan költséges szállítás volt, 's tulajdonosának nem hozott évenként több hasznat 3-4000 franknál; de szerencsétlenségtől, ha az állat megbőszülne is, felni nem lehetett. Ez idő-tájban jöttek az állatnak gyalog utazását eszközölő gondolatra, 's ez idő-ponttól évenként mintegy 10,000 frank tiszta hasznat jövedelmeztek; de e' merész gondolat sok szerencsétlenségnek kútfeje lön. Azon elefant, melynek bőrét 1820-ban a' muzeumnak számára kitömettem, egyik vezetőjét ölte meg 's egy parasztot, ki Stuttgart mellett Schweiczba teendő éji útjánál vele találkozott. Miss Dscheck 1814-től haláláig 13 személyen tetemes, ágyba döntő sebet ejtett, 's három vezetőjét megölte. Crosz és Polito urak, Dscheck tulajdonosai, 1814-ben kezdék ez állatot gyalog utaztatni, és midőn két hét múlva már illetlenül bánt a' miss vezetőjével Elliottal, három felügyelőt adtak mellé, hogy ha egyikre megboszonkodik, más kettő ennek segítségére lehessen. Ez időtől minden elefant-tulajdonos e' nyomon indult, és méltó joggal; mert a' veszély azon népre nézve, mely között az állat mulat, ha egyetlen vezetőjét szeszélyében megölné, vagy még ki is törne, sokkal nagyobb, mintsem gátló eszközről szükségtelen lenne gondolkoznai. (Folytatása következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Angol házassági rendelmény. Egy nem sokára megjelenendő szakácskönyv van sajtó alatt, melyből szép olvasónéinkkal egy jeles rendelményt közlünk — „két személyre készítendő házasság nevű ételről.“ — Végy egy csinos uracsot és deli hölgyet. Az uracs kitelhetőségig durva, a' hölgy mérték felett szelid legyen. Az uracs délben gazdagon terített asztalhoz ültetetik, 's ha van, portói bor töltetik belé, ellenkező esetben erős ser; ha pedig uriasabban akarjuk, pezsgő bort használunk. — Ha nem akar felhevülni, még egy palaczkkal töltünk bele. — Ha megpirosodott, a' társalgó szobába viszsük; télen az asszonyok szobája mellett kandallóhoz állítjuk, 's marok zöld théát, mintegy három csészére valót, mindkét részre vetünk hozzá, és gyengén felforraljuk. Nyáron, levegőre tessük őket, talán az ablak-

ba, de minden esetre jó távul; a' némbert illőleg virágokkal diszítjük, zongorához ültetve addig mozgatjuk, míg énekelni nem kezd; ha e' közben a' férjfiú sohajt, minden jól van. Onnan ismét elvesszük, 's ha van, sakk-táblához ültetjük egy szegletbe gyenge felforrásig. Ezt kétszer háromszor ismételni kell; de e' mellett fő dolog, a' lángot szorgalmasan éleszteni. Meddig kell láng felett lenniük, a' körülmények határozzák-el. Ha a' király mellképével sok pénzt rakunk bele, hamar felforr. Banknotákkal fodorozottál, igen szép látvány. Ezt kitálalják, 's asztalra teszik, és így két személyre kész a' legfűlésebb ebéd. Eczetet azonban soha sem szabad hozzá tölneni; mert az étel különben is hamar megsavanyodik.

Bataviai árverés hirdetménye. Egy Bataviában megjelenő hirlap értesítőjéről következő hirdetményt olvasunk: „Ma pontban 11 órakor boldogult I. C. ur lakában, drága ékszereken 's házi butorokon kívül egy rab-szolga-család, t. i. anya, három fiú 's egy 13 éves leányból álló; Flora nevű rableány, ki finom asszonyi munkákat készít; továbbá egy rab, ki boldogult urának unalmas óráit doromb-veréssel üzi-el, egy kitanított uszkár 's végre, két bolha lánczon, melyek angol országból nagy költséggel szállítottak ide, fognak nyilvános árverés utján eladatni.

EMLEKMONDÁS.

É s z és s z i v.

Nem mindenha helyes, mit az ész komor okkal igazgat

A' szűv ügyét csak szű érti, 's nem érti balul.

CZUCZOR.

Tulság. Semmit sem kell becsén túl vagy gyalázní vagy magasztalni.

Gr. DESSEWFFY JÓZSEF után —

Tisztelet csatolja egymáshoz a' szép lelkeket. A' szerelem csak színt nyújtja a' frigynek. Elhalványulhat a' szín a' nélkül, hogy a' kötelék elszakadna; de jaj! ha elszakadt.

KOTZEBUE után S. KAROLINA.

Eléknység; játszi ész. — Szép dolog az emberben az élénk ész; de olly óva, olly kimélve kell vele bánni, mint a' fűszerszámmal, melly ha még olly jó 's drága is magában, de ha kellenél többször 's többet vesznek belőle, elrontja az egész etek ízét. — Ugy a' játszi ész is elveszti kedveségét, mihelyest messze, sokra megy a' tréfa. — A' napot addig szeretjük, míg szelid a' verőfény: mihelyt rekkenőn sűt, árnyékot keresünk előle.

D. TAKÁCS J.

Kérdő rejtvény.

- 1) Mellyik vízben nincs homok?
- 2) Mellyik a' legszemtelenebb állat?
- 3) Mit nem láthatni nappal, ámbar sok milliónyi van?
- 4) Kik játszanak egész éjjel, 's ha megszűnnek, mindenik nyertes?
- 5) Ki forgatja házát a' szél fuvalma szerint?
- 6) Mért feketék a' bolhák?

Előbbi rejtvény: A l m á s.

Szerkesztő Róth k r e p f G á b o r, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.